

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1886.

De hoofdsom nu der dingen, waarvan wij spreken, is, dat wij hebben zoodanigen Hoogepriester, die gezeten is aan de rechterhand van den troon der Majesteit in de hemelen.

Paulus.

15 Dec. 1915.

No. 24

20e Jaargang.

DE OPSTANDING.

uit

„Compendium.”

De weinige kennis die wij hebben van deze leerstelling, hebben wij ontvangen van Jezus Christus, den daarsteller ervan, alsmede van hen die Hij gezonden heeft om het menschdom te onderwijzen. Wij leeren hieruit dat één opstandig alreeds geweest is, en dat er anderen zullen zijn, in onderscheidene tijdperken zoowel als onder verschillende omstandigheden.

Voorspeld is dat de opstanding plaats zal hebben bij den dood, of de ontbinding, der aarde, en alle organisaties er toe behoorende. Evenals de val van Adam dood bracht en ontbinding, zoo zal de dood en opstanding van Christus eene herstelling des levens van alle schepselen die door den val zijn getroffen geworden, te voorschijn brengen.

Dat Christus zeer wel het groote onderwerp van Zijne aardsche zending verstond, wordt bewezen door vele van Zijne gezegden vóór Zijnen dood en opstanding. In het begin van Zijne bediening zeide Hij tot Nicodemus, „En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzoo moet de Zoon des Menschen verhoogd worden; opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”

Bij eene andere gelegenheid zeide Jezus tot Martha, de zuster van Lazarus: „Ik ben de opstanding en het leven; die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven”. En op een anderen tijd, sprekende tot de Farizeën, zeide Hij. „Daarom heeft mij de Vader lief, overmits Ik mijn leven afleg, opdat ik hetzelfde wederom neme. Niemand neemt hetzelfde van mij, maar Ik leg het van mijzelfen af; Ik heb macht hetzelfde af te leggen, en heb macht hetzelfde wederom te nemen. Dit gebod heb Ik van mijnen Vader ontvangen.”

Ons is medegedeeld dat één opstanding alreeds plaats heeft gehad, en dat dezelve verscheen bij de opstanding van onzen Zaligmaker. „En de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt; en uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijne opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn velen verschenen.”

Het volgende toont aan dat de profeet Jesaja een profetische glimp zag van deze opstanding, „Uwe dooden zullen leven, ook mijn dood lichaam, zij zullen opstaan; waakt op en juicht, gij, die in het stof woont! want uw dauw zal zijn als een dauw der moeskruiden, en het land zal de overledenen uitwerpen.” (Jes. 26:19.)

Het schijnt dat ook de psalmist, David, uitzag naar de verlossing uit de dooden, bij de opstanding van Christus, „Ook zal mijn vleesch zeker wonen; want Gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat uw Heilige de verderving zie.” (Ps. 16:9, 10.)

Het Boek van Mormon is veel meer bepaald en bevattelijk betrekkelijk dit onderwerp, dan de Bijbel. „En daar komt eene opstanding; ja eene eerste opstanding; eene opstanding dergenen die geweest zijn, die zijn, en zullen zijn tot de opstanding van Christus, want zoo zal Hij genoemd worden. En nu, de opstanding van alle de profeten en van allen die in hunne woorden geloofd hebben, of alle degenen die de geboden Gods onderhouden hebben, zullen voortkomen in de eerste opstanding; daarom zijn zij de eerste opstanding.* * * En dezen zijn degenen die deel hebben aan de eerste opstanding, en dezen zijn degenen die in hunne onkunde gestorven zijn, voor dat Christus gekomen is, de zaligheid hun niet verkondigd geweest zijnde. En aldus brengt de Heere hunne herstelling te weeg, en zij hebben deel in de eerste opstanding, of hebben het eeuwige leven, verlost zijnde door den Heer. En kleine kinderen hebben eveneens het eeuwige leven.” (Mos. 15:21-25.)

Deze verklaring van den profeet-koning, was gemaakt omstreeks 100 jaren vóór Christus. Alma, die enkele jaren later leefde en profeteerde, zegt, „En wederom, ziet, het is gezegd geworden, dat er eene eerste opstanding is; eene opstanding van alle degenen die geweest zijn, op 't oogenblik zijn, of zullen zijn tot de opstanding van Christus uit de dooden.” (Alma 40:16.)

Van deze passages, aangehaald uit het Boek van Mormon, en hunne samenhang, is het bewezen dat de Nephitische heiligen uitzagen naar de opstanding van Christus uit de dooden, als wanneer ook zij uit het graf voort zouden komen; met dezelfde verzekering geloofden zij dat, als ook de Heiligen der Laatste Dagen hunne opstanding verwachtten bij de tweede komst van Christus.

Ter verdere verklaring voegt Alma er nog aan toe, „De opstanding beteekent de hereeniging van de ziel met het lichaam, dergenen die

gestorven zijn, van af de dagen van Adam tot de opstanding van Christus." (40:18-19.)

De Lamanitische profeet Samuel, sprekende van de opstanding van Christus, zeide, „En vele graven zullen geopend worden, en velen hunner dooden opgeven; en vele heiligen zullen aan velen verschijnen." (Hel. 14:25.) Gedurende de bediening van Christus onder de Nephieten getuigden Zijne discipelen dat deze profetie vervuld was. (3 Nephi 23:10.)

Zij die geleefd hebben, en gestorven zijn sedert de opstanding van Christus, in de hoop van eene opstanding uit de dooden, zien uit naar den tijd van Zijne komst in de laatste dagen, voor hunne verlossing uit het graf. „Alzoo zal ook God degenen die ontslapen zijn in Jezus, wederbrengen met Hem. Want dat zeggen wij u door het woord des Heeren, dat wij, die levend overblijven zullen tot de toekomst des Heeren, niet zullen voorkomen degenen die ontslapen zijn. Want de Heere zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuine Gods, nederdalen van den hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan. Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht." (1 Thess. 4:14-17.)

Christus zeide tot Zijne Nephitische discipelen, die tot Zijne wederkomst blijven zouden, „Wanneer Ik in mijne heerlijkheid zal komen, zult gij in een ommezien veranderd worden van sterfelijkheid tot onsterfelijkheid." (3 Nephi 28:8.)

De Heere zeide tot Joseph Smith, den Ziener, „Zie Ik zal komen, en zij zullen mij in de wolken des hemels zien, bekleed met macht en groote heerlijkheid, met al de heilige engelen; en hij die niet voor mij waakt, zal afgesneden worden, * * * en de Heiligen die geslapen hebben zullen voortkomen mij in de wolken te ontmoeten." (Leer en Verb. 45:44. 45.)

Bij eene vroegere verwijzing naar het Boek van Mormon hebben wij reeds gezien dat de heidensche volkeren, en zij die geene wet kenden, op zouden staan wanneer Christus van den dood verrees. De Heer openbaarde aan Joseph den Ziener, dat dit eveneens plaats zou grijpen als Hij in zijne heerlijkheid komt. „En dan zullen de natiën der Heidenen verlost worden, en zij die geene wet gekend hebben, zullen deel hebben in de eerste opstanding." (vers 45.)

De Heer gaf Joseph den Ziener eene verdere beschrijving van deze glorievolle gebeurtenis. „En er zal stilte in den hemel gedurende den tijd van een half uur zijn, en onmiddelijk daarna zal het voorhangsel des hemels ontrold worden, gelijk een rol, nadat hij is opgerold, ontrold wordt, en het aangezicht des Heeren zal worden ontsluit. En de heiligen die op de aarde zijn, die levend zijn, zullen veranderd worden, en opgenomen worden Hem te ontmoeten. En zij die in hunne graven geslapen hebben zullen voortkomen, en zij zullen even-

eens opgenomen worden Hem in het midden van den pilaar des hemels te ontmoeten. Zij zijn van Christus, de eerste vruchten, zij die met Hem eerst zullen nederdalen, en zij die op de aarde en in hunne graven zijn, die eerst opgenomen zullen zijn Hem te ontmoeten." (Leer en Verb. 88:95-98.)

Dan komt de verlossing van hen die hun deel hebben ondergaan in die gevangenis welke bereid is voor hen. (vers 99.) „En dan komen de geesten der menscheu die geoordeeld moeten worden, en onder veroordeeling bevonden worden; en deze zijn de overige der dooden, en zij leven niet totdat de duizend jaren geëindigd zijn, noch wederom tot het einde der aarde." (verzen 100 en 101.) Dit schijnen de eenigen te zijn van het huisgezin des menschen wier lichamen verblijven zullen in hunne graven tot op de laatste opstanding.

Johannes de Openbaarder heeft ons eene korte beschrijving gelaten van deze opstanding, en van het oordeel daaraan verbonden. „En ik zag de dooden, klein en groot, en staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de dooden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken. En de zee gaf de dooden, die in haar waren; en de dood en de hel gaven de dooden, die in hen waren; en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hunne werken." (Openb. 20:12-13.)

Te dien tijde zal de aarde, de mate van hare schepping vervuld hebbende, eene verandering ondergaan die haar geschikt zal maken tot eene verblijfplaats van de verhevene, verheerlijkte wezens. „En ik zag eenen nieuwen hemel en eene nieuwe aarde, want de eerste hemel, en de eerste aarde was voorbijgegaan." (21:1.)

Het Boek van Mormon geeft ons eveneens een verslag van deze laatste opstanding. „En zij zullen voortkomen, zoowel klein als groot, en zij zullen allen staan voor Zijnen rechterstoel, terwijl zij verlost en losgemaakt zijn van de eeuwige banden des doods." (Mormon 9:13.)

De Jareditische profeet, Ether, welke leefde op het Amerikaansche vasteland, 600 jaren vóór de Zaligmaker was geboren, voorspelde deze groote verandering van de aarde, „En er zal een' nieuwen hemel en eene nieuwe aarde zijn, en zij zullen gelijk de oude zijn, alhoewel het oude voorbijgegaan is, en alle dingen nieuw zijn geworden." (Ether 13:9.)

Joseph, de Ziener van de tegenwoordige bedeeeling, heeft ons een meer bevattelijk inzicht gegeven van dit onderwerp dan voorkwam onder andere, vroegere bedeeelingen. „En het einde zal komen, en de hemelen en de aarde zullen verteerd worden en vergaan, en er zal eenen nieuwen hemel en eene nieuwe aarde zijn. Want al de oude dingen zullen vergaan, en alle dingen zullen nieuw worden, zelfs de hemel en de aarde, en al de volheid ervan, menschen en beesten,

de vogelen der lucht, en de visschen der zee. En niet een haar, noch stoffe zal verloren gaan." (Leer en Verb. 29:23-25.)

Beiden, de goddeloozen en de rechtvaardigen, zullen opstaan, (verzen 26, 27). Dat de laatste verandering der aarde evengelisk zal zijn aan eene opstanding, wordt bewezen door het volgende: „Daarom zal zij geheiligd worden, ja, niettegenstaande zij zal sterven, zal zij weder levend gemaakt worden, en zal de macht, waardoor zij levend gemaakt wordt, behouden." (Leer en Verb. 88:26.)

Toen Job zeide, „En als zij na mijne huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vleesch God aanschouwen", (19:26) was het bewezen dat hij geloofde, dat ofschoon zijn lichaam ontbonden zoude worden, hij toch, in zijn eigen vleesch, en niet in dat van een ander, God zoude zien. Als om deze bewering te bevestigen, voegt hij er verder aan toe, „Dewelken ik voor mijzelf aanschouwen zal, en mijne oogen zien zullen, en niet een' vreemde." (vers 27.)

Eene letterlijke opstanding was geopenbaard aan Ezechiël, in zijn visioen van de opstanding van het huis Israëls. (37:1-14.)

Toen Herodes, de Viervorst, hoorde van het geroep van Jezus, zeide hij, „Deze is Johannes de Dooper, hij is opgewekt van de dooden." (Matth. 14:2.) Waarschijnlijk geloofde hij, evenals de Joden, in eene letterlijke opstanding.

Jezus zeide tot Zijne discipelen, „Ziet mijne handen en mijne voeten, want Ik ben het zelf; tast mij aan, en ziet, want een geest heeft geen vleesch en beenen, gelijk gij ziet dat Ik heb." (Luc. 24:39; Joh. 20:27; Hand. 10:41.) „Zoo zal Hij, die Christus uit de dooden opgewekt heeft, ook uwe sterfelijke lichamen levend maken." (Rom. 8:11.) Dat is, hunne lichamen die dood waren, en niet eens anders lichaam.

De apostel Paulus geeft ons eenig licht aangaande dit onderwerp: „Maar, zal iemand zeggen: Hoe zullen de dooden opgewekt worden? En met hoedanig een lichaam zullen zij komen? Gij dwaas! hetgeen gij zaait wordt niet levend, tenzij dat het gestorven is; en hetgeen gij zaait, daarvan zaait gij het lichaam niet dat worden zal.* * * Maar God geeft hetzelfde een lichaam, gelijk Hij wil, en aan een iegelijk zaad zijn eigen lichaam. Alle vleesch is niet hetzelfde vleesch; maar een ander is het vleesch der menschen, en een ander is het vleesch der beesten, en een ander der visschen, en een ander der vogelen." (1 Cor. 15:35-39.)

Klaarblijkelijk beschouwt de apostel het oude lichaam als de kiem van een nieuw lichaam, wat geheel gelijk zal zijn aan het oude, maar een nieuwe groei, even als nieuw graan voortkomt van datgene wat gezaaid is.

Het is eveneens klaarblijkelijk dat de apostel het als onmogelijk beschouwt voor een zeker soort van vleesch zich te vermengen met een ander soort, in de opstanding, aangezien zij ten zeerste verschillen, van onderscheidene samenstelling der elementen zijn in hunne organi-

satie. Evengoed zouden wij kunnen veronderstellen dat er eene vermenging plaats zoude hebben van de verschillende graden der geestelijke organisaties, als dat de onderscheidene soorten van vleesch waaruit hunne stoffelijke lichamen bestaan, zich onder een zouden vermengen.

Het volgende is uit de „Times and Seasons,” een tijdschrift in vroeger dagen uitgegeven onder de Heiligen der Laatste Dagen, „Moeders, gij zult uwe kinderen terug hebben, want zij zullen het eeuwige leven hebben; hunne schuld is betaald, en geene verdoemenis wacht hen, want zij zijn in den geest. Als het kind sterft, zoo zal het uit de dooden verrijzen en voor eeuwig leven onder het leeraarschap Gods; het zal het kind zijn, hetzelfde als het was alvorens het in uwe armen stierf. Kinderen leven, en beoefenen macht in denzelfden vorm als waarin zij nedergelegd zijn.”

In de „Geschiedenis van Joseph Smith”, onder datum van 7 April, 1843, vinden wij de volgende duidelijk uitgebeelde verklaring aangaande dit onderwerp: „Er is geen fundamenteel beginsel behoorende tot het menschelijk stelsel dat ooit in iemand anders zal gaan in deze wereld, noch in de toekomst. Het maakt voor mij geen verschil wat de theorieën der menschen zijn. Wij hebben het getuigenis dat God ons zal doen opstaan, en Hij heeft de macht om het te doen. Zoo wanneer iemand gelooft dat eenig gedeelte van onze lichamen, dat is, van de fundamenteele gedeelten daarvan, ooit in het lichaam van iemand anders zal gaan, dan heeft hij het mis.”

VAN OVER DEN OCEAAN.

Wij ontvingen van onze broeders en Zusters, reeds vertrokken naar Amerika, enkele brieven, getuigenissen en woorden van waardeering bevattende, waarvan wij de volgende uittreksels geven:

Ofschoon niet wonende in Zion, zoo gevoelen wij ons toch hier gelukkig en gezegend, en hebben wij eene getuigenis van de waarheid en belangrijkheid van het Evangelie. Onze wensch is dat wij hierin mogen volharden tot het einde, en het ons nog eens gegeven moge zijn ons te vereenigen met 's Heeren volk in de toppen der bergen.

Ten opzichte van het werk voor de dooden gelooven wij het onzen plicht, onze pogingen aan te wenden de noodige stappen te doen gegevens te verzamelen, opdat het werk voor hen in de heilige Tempelen kan worden verricht.

Even als het ons een groote vreugde was den doop tot vergeving der zonden te mogen ontvangen zoo, gelooven wij, zal het ook zijn voor onze afgestorvenen aan de andere zijde, wanneer zij zich de mogelijkheid zien ontsloten om voorwaarts te gaan ten eeuwigen leven.

Dat Gods zegen met u allen, alsmede met uw werk moge zijn, bidden wij gaarne en hoogheilig voor u af.

Ik heb De Ster nimmer zoo goed gewaardeerd als thans. Ik vind zoovele goede artikelen daarin die mij helpen ontwikkelen en opbouwen, dat het bewustzijn steeds meer levendig wordt bij mij dat het verzamelen van kennis, en het in toepassing brengen daarvan op de juiste wijze, een grondslag der toekomstige zaligheid moet zijn.

Toen ik onlangs het verslag las van de Conferentie, gehouden te Amsterdam, alsmede van de vele goede woorden daar gesproken, trilde er in mijn hart, behalve een snaar van dankbaarheid, eveneens een toon van jaloersheid, wijl de hoofdstad van ons dierbaar Nederland de plaats is waar ik het Evangelie leerde kennen en liefhebben, waar ik gedoopt ben en waar ik, in de zaal Wittenstraat, de handen van Gods dienstknechten op mijn hoofd heb gevoeld, om bevestigd te worden als een lid van Zijne Kerk.

Ik dank den Heer dat ik waardig geacht ben om in Zijnen wijngaard te werken,*) en bij verkregen succes wensch ik niets liever dan Hem al de glorie, al de eer en heerlijkheid te geven, en te erkennen dat zulks alleen doenlijk is geweest door de inspiratie en leiding van den Heiligen Geest.

Ofschoon ik, als Hollander, oorspronkelijk dacht dat het onmogelijk zou zijn voor mij om in de Vereenigde Staten eene zending te vervullen, zoo weet ik mij, door Zijne hulp en leiding, bekwaamd en gesterkt voor mijne taak.

Ik weet dat mijn Verlosser leeft, en ik hoop dat al mijne broeders en zusters, uit de bodem van hun hart in staat mogen kunnen zijn dit met mij te getuigen.

Mogen wij allen getrouw zijn tot het einde, en de geboden des Heeren blijven onderhouden, als wanneer ons een onvergelykelijk loon zal zijn weggelegd.

DENVER, Col.

JOH. HOEKSTRA.

Dikwijls gaan mijne gedachten terug naar Holland, en in 't bijzonder naar Rotterdam, en druk ik, eveneens in gedachten, al mijne geliefde broeders en zusters de hand, op Zondagavond in ons vergaderlokaal. Deze gedachten door de werkelijkheid te zien vervuld, zal zoo gemakkelijk niet gaan. Evenwel ik zou ook niet terug verlangen, tenzij dan om onder mijne landgenooten eene zending te vervullen. Mijne ziel is geheel vervuld met de wetenschap van de waarheid van het Evangelie, en ik draag het bewustzijn in mij om dat ik steeds getracht heb te leven onder de leiding van mijnen Hemelschen Vader, wiens wil het eveneens was dat ik naar hier kwam, en dat bewustzijn zal, hoop ik, mij steeds kracht verleen en gewillig maken om de moeilijkheden te overkomen die zich op mijnen weg mochten voordoen.

Ik wil al mijne broeders en zusters toeroepen om niet hierheen te

*) Br. Hoekstra is, ofschoon oorspronkelijk voor Holland bestemd, op zending in Denver, Colorado U. S. A

komen dan tenzij zij doordrongen zijn van de wetenschap dat het Gods wil is, opdat dat bewustzijn hun kracht en sterkte moge geven de beproevingen te weerstaan die elkeen hier wachten.

Velen die hier komen gevoelen zich teleurgesteld, maar ik acht dat zulks komt omdat men zelf dan geen goeden geest met zich medebrengt.

Komt men echter hier onder de leiding van God, dan is dat anders.

Zion, de plaats voor de reinen van hart, moet opgebouwd worden, en iedereen zal daaraan moeten medewerken en een steentje bijdragen. Zulks gaat natuurlijk met veel moeite gepaard. Ik herinner mij de geschiedenis van oud Israël, toen zij zeventig jaren in ballingschap hadden omgedoold, en de toenmalige koning van Babel hen toestond terug te keeren, en Jeruzalem te herbouwen, onder de leiding van Haggai en Zacharia, alsmede onder Ezra en Nehemia, met hoeveel moeite dit gepaard ging. Soms moest een gedeelte van het volk werken, terwijl een ander gedeelte hen met het zwaard had te beschermen tegen de aanvallen hunner vijanden. Ja somtijds moesten zij als 't ware het gereedschap in de eene, en het zwaard in de andere hand hanteeren, en alzoo brachten zij het werk tot voltooiing. God werkt altoos middellijk, en langs een natuurlijken weg. Zoo ook hier; het is nog geen Zion, het is slechts de plaats tot voorbereiding daarvan.

Voor den opmerker is het hier een zeer schoon land, met iets geheimzinnigs, en tevens indrukwekkends. Bij het aanschouwen van den oneindigen bergketen ontvangt men heel wat stof tot overdenking. Toen ik voor 't eerst hier den grooten tabernakel aanschouwde, en daar binnenkwam, had dat zoo iets indrukwekkends voor mij, dat het was alsof de Heer zelf tot mij sprak.

Ik zal evenwel eindigen. Ik gevoel genoeg gezegd te hebben om mijne gedachten duidelijk te maken aan hen die nog in het oude vaderland zijn achtergebleven. Ik roep u allen een hartelijk tot weerziens toe. Ik weet dat God leeft, en dat Hij bemoeienissen houdt met hen die Zijnen wil trachten te doen, en Zijne geboden willen onderhouden. Hij helpt ons waar het noodig is, en als wij gewillig zijn om te luisteren, en nederig te blijven, dan zal Hij onze schreden richten, en de uitkomst van alles zal goed zijn.

Uw broeder in het Evangelie

Salt Lake City.

R. J. v. D. Bos.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De a.s. Rotterdamsche conferentie zal worden gehouden op Zondag 9 Januari 1916. Drie openbare vergaderingen zijn belegd, te houden om 10, 2, en 6 uur. De twee eerstgenoemden in de zaal Excelsior, St. Janstraat 15a, en de laatste in het Nutsgebouw, Oppert 81. Zaterdag 8 Januari, 's avonds 8 uur, zaler voor het lokale Priesterschap eene vergadering worden gehouden, mede in Excelsior, St. Janstr. 15a. Elk belangstellende, zending, lid, of vriend en vreemdeling, wordt hartelijk uitgenoodigd.

Het Rotterd. zangkoor zal als naar gewoonte een en ander opluisteren.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

No. 24 VAN 1915.

Dit is al weer het laatste nummer van dezen jaarkring. Als ditmaal ons tijdschrift onder de oogen van onze lezers zal verschijnen, dan is het bijna Kerstmis, en enkele dagen nadien behoort het jaar weer tot het verleden en, zoo wij het beleven, zullen wij weer een nieuwen jaarkring intreden.

Veel is er dit jaar gebeurd. Honderdduizenden, van jonge mannen vooral, hebben het tijdelijke met het eeuwige moeten verwisselen, gevallen als slachtoffers van den gruwelijken oorlog die nog maar steeds niet ophoudt om ons heen te woeden. Wel heeft de troonopvolger van Oostenrijk een groot gevolg van dooden na zich gekregen, die allen, met hem, rekenschap van hunne daden zullen hebben moeten afleggen, toen zij te verschijnen stonden voor den troon des Allerhoogsten. Geen genade en geen mededoogen schijnt er in de volkeren onderling, meer te bestaan. Het gedichtje, in Amerika het licht gezien, en als een geveugeld woord over de aarde verder gegaan, heeft, evenals zoovele andere dingen, tot heden toe niet kunnen vermogen dat de hoofden der Westersche beschaving tot hunne zinnen zijn teruggekeerd.

„I did not raise my son to be a soldier,

I brought him up to be my pride and joy,”*)

schreef een vredelievend Amerikaan, maar hoe deze woorden ook gegrepen mogen zijn uit de harten van honderdduizenden van moeders in alle landen, die hunne zonen dagelijks op de kerkhoven en slachtevelden van Europa nog hebben te offeren, in de ijzeren harten der oorlogvoerende magistraten schijnen ze geenen weerklink te hebben gevonden.

Welk verschil! De leeringen der menschen en de leeringen van den Zoon van God! Terwijl de Kerk van den Zaligmaker voortgaat hare zonen te bekwamen om den strijd aan te binden tegen de zonde, om elk jaar duizenden van hare jongeren af te zonderen voor het vredelievende werk om de wereld in te gaan, en de boodschap des evangelies te prediken, en bekeering te roepen tot elkeen die gewillig is het oor tot luisteren te neigen, gaat de wereld voort om onderling moord op moord te plegen, aan en door menschen die elkander nimmer te voren zagen, en persoonlijk niet de minste haat tegen

*) Ik bracht mijn zoon niet groot om een soldaat te wezen,
Ik voedde hem op mijn trots te zijn, en vreugd'.

elkaar hebben, alsmede geen lust noch begeerte om elkaars leven te nemen, maar dat enkel moeten doen, opgezweept en onder den drang der autoriteiten in den lande.

Zeg niet, het is altijd zoo geweest, en het zal altijd zoo moeten blijven. Is het altoos zoo geweest, schande te meer voor de beweerde volgelingen van den Zoon van God, van den Vredevorst, die enkel kwam om onderlinge liefde, verdraagzaamheid, en goeden wil te prediken. Wel heeft het Christendom in deze dagen nog eenmaal bewezen volkomen fiasco te hebben geslagen, door niet in staat te zijn, na het negentienhonderd jaren lang in toepassing brengen van de vermeende leerstellingen van den Christus, — het moordtooneel op groote schaal te kunnen bedwingen, Het einde allicht niet van dezen oorlog, maar het einde der twistingen onder de menschen zal eerst dan daar zijn, wanneer elk een zich voldoende zal hebben geschoold in rechtvaardigheid en adeldom van karakter, dat de Zoon des Menschen komen kan om Zijn koninkrijk te nemen, en het vlekkeloos den Vader voor te stellen.

Om mede te werken aan deze toekomst is het dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is opgericht. Om mede te werken aan de komst van deze toekomst is het dat diezelfde Kerk verschillende onderafdeelingen heeft gesticht, verschillende hulporganisaties, strekkende om deze idealen naderbij te brengen.

Tot deze onder-organisaties, onder-hulpmiddelen, behoort ook ons nederig tijdschrift, dat, naar wij hopen, steeds tweemaal per maand een welkome gast mag zijn geweest in de huizen der trouwe lezers. Ofschoon wij ons bewust zijn steeds ons best te hebben gedaan den inhoud zoo intressant mogelijk te maken, en ik elk opzicht zoo veel als 't kon naar verscheidenheid hebben gestreefd, om daardoor niet in eenigen sleur te vervallen, zoo weten wij toch tevens ook dat ons werk niet geheel van fouten vrij is gebleven. Wij hebben ons zelfs genoodzaakt gezien, — dit eigenst nummer is het bewijs er van, — een enkel maal een rectificatie te schrijven, wanneer bleek dat een uitdrukking niet in overeenstemming was met hetgeen als leer der Kerk is vastgesteld geworden.

Het allermeest evenwel gevoelen wij ons genoopt om in dit „Oudejaarsavondpraatje”, onzen lezers verontschuldiging te komen vragen voor het feit dat „De Ster” niet altijd juist op tijd verschijnen kon. Het was namelijk somwijlen al een uur of wat donker geweest alvorens het toortslichtje aan den hemel van het huisgezin onzer lezers verschijnen kon. Gedeeltelijk was dit onze schuld, maar somwijlen ook gedeeltelijk de schuld van den drukker, of misschien wel van den zetter. (Een der zettters, die voordien door zijn patroon dikwijls was belast met het in orde brengen der copie door ons verstrekt, heeft mede 's lands defensie moeten dienen.) Evenwel, het was niet altijd

de „keuken" die de schuld te wijten was, ook was de „kok" wel eens niet op tijd.

Het is onzen lezers natuurlijk bekend dat onze assistent, die voor 't grootste gedeelte de werkzaamheden der redactie heeft te voeren, bovendien, in zijn maatschappelijk werk, drukke zaken heeft te doen. Ook hij had, ofschoon zelf geen soldaat, met de mobilisatie heel wat uit te staan. Twee zijner onderhoorigen waren eveneens, als een gevolg van den oorlogstoestand, uit hun werk genomen, zonder dat daarvoor geschikte krachten elders konden worden gevonden. Het gevolg hiervan was natuurlijk weer een belangrijke vermeerdering van arbeid geladen op de schouders van hemzelf, weshalve het wel eens is gebeurd dat de zestien pagina's niet altijd juist op tijd gereed waren.

Een groote last eveneens hebben wij ondervonden met het papier waarop ons tijdschrift gedrukt was, wat ongetwijfeld door onze lezers wel zal zijn bemerkt. Hadden wij het vorig jaar een andere papier-soort uitgekozen, al heel spoedig bemerkten wij dat deze soort ons in de toekomst niet zou komen te voldoen. Erger nog echter werd het toen later bleek dat zelfs dit papier niet meer voorradig was, zoodat wij ons tevreden moesten stellen met een ander soort, wat nog minder geschikt bleek voor het zetsel van ons orgaan.

In het eene zoowel als in het andere hopen wij bij de intrede van den volgenden jaarkring verbetering te kunnen aanbrengen. Door het naar huis zenden van de twee oudste lichten landweer, is er voor den assistent meerdere tijd vrij gekomen, weshalve hij zich voorstelt in de toekomst de bladzijden steeds op tijd gereed te kunnen hebben, terwijl wij maatregelen hebben getroffen om ons voor het volgend jaar het geheele jaar door een betere papier-soort te waarborgen, waarop ons halfmaandelijksch orgaan in de toekomst zal verschijnen.

De rest van ons werk, de keuze der artikelen, de samenstelling, en wat dies meer zij, laten wij over aan de beoordeeling van onze lezers, hen enkel in herinnering brengende dat het geen wetenschappelijk onderlegde personen zijn die de redactie van De Ster vormen, wat weer als natuurlijk gevolg heeft dat niet altijd stijl en taal het hoogste en beste is geweest wat voortgebracht zou kunnen worden. Bevelen wij ons evenwel hieromtrent in de welwillende consideratie van onze intekenaren aan.

Het jaar 1915 is, wat zendingsarbeid en de resultaten daarvan aangaat, een gezegend jaar geweest. Wij wenschen niet vooruit te loopen op het jaarverslag dat gewoonlijk in de maand Februari of Maart verschijnt, en welk verslag al de details geeft in overzichtelijke staten, maar zooveel is zeker dat de Heer het werk van Zijne dienstknechten rijk gezegend heeft onder de omstandigheden waarin wij leven. Ja, bijna waren wij geneigd te zeggen dat juist door de omstandigheden

waarin wij verkeerden, en den ernstigen zin die daarvan bij vele menschen het gevolg is, zich een en ander ten gunste van het werk van onzen Vader in den hemel heeft ontwikkeld.

Waar een zeer groot gedeelte van de geregeld aanwezige zendingen is weggezonden, en hun aantal beduidend is ingekrompen, daar hebben de overblijvenden, trouw geholpen en bijgestaan door het lokale priesterschap, weten te bewerkstelligen dat al de verschillende vertakkingen in de zending zoo goed als gehandhaafd zijn gebleven. Niettegenstaande slechts negen zendingen werkzaam zijn in Nederland, wordt er geregeld in niet minder dan zeventien vertakkingen vergaderingen gehouden, hetzij eens of meermalen per week. Het bedrag der tienden, opgebracht door de trouwe leden der Kerk, is thans reeds beduidend grooter dan het was bij het eindigen van 1914. Omstreeks 125 personen zijn der Kerk als leden door den doop ingelijfd, welk aantal weliswaar geringer is dan dat van 1914, maar, in verhouding tot de weinige zendingen, aan wien, zooals wij weten veelal het werk onder de vreemdelingen is opgedragen, is het veel grooter te noemen dan het jaar te voren.

Evenwel, zooals gezegd, wij schreven dit artikel niet om een overzicht te geven van hetgeen geschied is in den afgelopen tijd in de zending over het geheel, — wij verwijzen dienaangaande nogmaals naar ons toekomstig jaarverslag, — maar om een passend slotartikel te vormen voor ons tijdschrift.

Ten opzichte daarvan zouden wij ons dan nu aan het einde van die taak achten, het weinige dat we gaven te hebben opgesomd, en het vele wat we beloven eveneens een plaats te hebben gegeven, was het niet dat we nogmaals weer een woord hebben te wijden aan het prozaïsche gedeelte van den arbeid aan ons tijdschrift verbonden, namelijk: het geld. Geld, luidt het in koopmanstermen, is de ziel van de negotie, en hoewel geld nu weliswaar niet de ziel van onze „Sternegotie” is, dient toch onzen intekenaren als laatst vaarwel even op het hart te worden gedrukt, dat de opene postjes van het abonnementsgeld van ons tijdschrift schuld is, die zij hebben in de boeken op ons hoofdkantoor. Nog altijd schijnt er bij sommigen onzer de meening te bestaan dat De Ster er eigenlijk zoo'n beetje bij behoort, en het lidmaatschap der Kerk recht geeft op een veertiendaagsch nummertje. Ofschoon we reeds zeer herhaaldelijk gewezen hebben op het verkeerde, en totaal onware, van dit standpunt, zoo laten wij dat nogmaals zeggen. Elke courant en elk tijdschrift verlangt van zijn abonné's dat de verschuldigde penningen op tijd worden betaald, en zendt driemaandelijksche, of somwijlen jaarlijksche kwitanties uit om het achterstallige te innen, of te strekken als vooruitbetaling, en wanneer iemand nalaat de desbetreffende kwitantie te betalen, dan wordt hij of zij van de lijst geschrapt, en geen verdere nummers worden meer gezonden.

Zoo strikt kunnen wij nu eenmaal niet wezen. In de eerste plaats niet omdat wij meenen te doen te hebben met een heel, heel eerlijk soort van menschen, die het evangelie van Christus hebben omhelsd, en weten dat strikte eerlijkheid een der allereerste plichten is om na te komen. Eerlijkheid met God in het betalen van onze tienden, en ook eerlijkheid met onze medemenschen in het betalen van onze maatschappelijke schulden. En als dit laatste dient het „Stergeld” te worden beschouwd. Sedert onze laatste aanmaning hebben wel verscheidene inteekenaren hunne schuld betaald, maar er zijn toch ook dit jaar weer heel wat achterstalligen gebleven. En aan het eind van het jaar is het zoo'n schoone gelegenheid om al die oude zaken eens op te ruimen, en met nieuw, versch en schoon crediet den ook nieuwen en verschen jaarkring in te gaan. Het Hollandsch spreekwoord zegt, dat wie zijn schulden betaald, zijn rijkdom vermeerdert, en ofschoon we wel voorloopig het geld er mee kwijt worden, zoo koopen we toch eveneens op 't zelfde oogenblik de voldoening onze plichten te hebben gedaan ook in dat opzicht.

En voorts wordt u allen toegewenscht „A merry Christmas and a happy Newyear”, een gelukkig Kerstfeest en een blij Nieuwjaar. Moge het u allen onder den zegen des hemels gegeven zijn de wisseldagen te beleven, en moge aan 't eind van 't oude, en aan 't begin van 't nieuwe, in uw aller hart een danktoon klinken voor de schoone gave van het leven dat Vader in den Hemel u heeft vergund tot op die oogenblikken nog te behouden. Moge uw hart vervuld zijn van liefde tot Hem en Zijne geboden, en gij allen, — ook wij — beziel zijn met een ernstig en trouw voornemen om in de toekomst steeds meer en beter datgene te betrachten wat tot ons eeuwig welzijn, geluk en vreugde dient.

DE REDACTIE.

AAN DE INTEEKENAREN OP „DE STER” IN OGDEN EN OMSTREKEN.

Door onzen agent, Broeder Herman B. Denkers, te Ogden, wordt ons medegedeeld, dat door het ernstig ongeluk, hem overkomen in het eerste gedeelte van dit jaar, hij in het bedrag zijner geldelijke aangelegenheden min of meer verward is geraakt, weshalve hij verzoekt dat zij die hem gedurende dit jaar, of het laatste gedeelte van December 1914, een bedrag hebben ter hand gesteld voor hun abonnement op ons tijdschrift, vriendelijk genoeg willen zijn hem daarvan nogmaals mededeeling te doen, opdat hij in staat zal kunnen worden gesteld de bedragen onder de juiste hoofden te rangschikken.

KERSTFEEST.

't Waren heel nederige omstandigheden waaronder de Zoon van God ter wereld kwam. Een stal, een kribbe, enkele doeken, en de drukte verbonden aan een herberg, ziedaar de attributen, die de plechtige stonde vergezelden, waarin Jehova's Zoon, de groote Koning van de aarde, op Zijn eigen werelddbol aankwam, in de gedaante van de geordende stof, die eveneens tot kleed verstrekte aan Zijne onderdanen.

Het leven wat Hij stond te leiden was het leven. Dat wil zeggen was het eenige ware leven, om reden het zoodanig was als de Vader wenschte. Hij kwam om den kinderen van Zijnen Vader den weg te wijzen hoe te moeten gaan om zich een eeuwig geluk te waarborgen.

Wij hebben in ons vorige nummer enkele bladzijden gewijd aan de verzoeking, die den Heer overkwam in de woestijn, en daardoor aangetoond hoe noodzakelijk het was dat de Meester, die gekomen was om van zonde en de gevolgen daarvan, te verlossen, persoonlijk met die zonde kennis maakte. Wij hebben doen uitkomen hoe meesterlijk Hij wist te strijden tegen de aanvechtingen van het kwade, ook al vertoonde zich zulks in den alleraanlokkelijksten vorm.

Die groote persoonlijkheid nu, die God welke vleesch werd, en onder ons woonde, werd ter wereld gebracht onder de allernederigste omstandigheden denkbaar. En, ofschoon sedert dien de wereld Zijne nagedachtenis heeft belauwerd, Zijne geboorteplaats zoowel als Zijn graf heeft verzilverd, en zij den Christus hunner verbeelding op de armen zouden wiegen, toch was het geslacht wat leefde op aarde toen Hij geboren werd, zich ten eenemale onbewust van den grooten Koning die onder hen geboren was geworden, en niet dan nadat de wijzen uit het oosten, die Zijne ster gezien hadden kwamen om Hem te aanbidden, werd de aandacht gevestigd op Hem daar ter wereld gekomen in de stad Davids. En hoe luttel nog slechts. Wij zouden onwillekeurig thans denken dat, zoo nu de Heiland geboren werd, Hem een gansch andere ontvangst zou worden bereid als toen, en dat geen der zich noemende volgelingen van Hem, toe zou laten dat slechts een herberg Hem ter woon zou verstrekken, en Zijne wiege slechts een kribbe zou zijn.

En toch, hoe zouden wij ons bedriegen. Dezelfde geest die toen den Christus Gods niet achtte, zou Hem nu niet achten, en wat thans op het Kerstfeest wordt vereerd is niet de persoon van den Zaligmaker, maar slechts Zijn naam die, beschouwd in verband met de ware persoonlijkheid, slechts een holle klank is geworden.

Evenwel, hoe dankbaar behoorde de wereld te zijn voor het voortkomen van den Messias, beloofd aan de aloude profeten van het roemrijk Israël. Zijne heilige bedoelingen waren niet gelegen in eer en aanzien der wereld, niet in goud of roem, maar alleen vond Zijne ziele welbehagen in het doen van den wil des Vaders, en om die te volbrengen, die te leeren en te onderwijzen, was het dat Zijnen geest van den Hooge was nedergekomen, en zich de woonstede had verschafte van het sterfelijk wezen. Om Zijnen, — des Vaders — wil te doen was het dat Hij smaad en smart verdroeg; dat Hij Zijn gezegend lichaam overgaf in beulshanden om gespijkerd te worden aan het kruis, wat later het teeken der verlossing zou worden voor elkeen die op Zijne beurt weer den wil van Hem — den Zaligmaker — zou willen doen

In die stille, plechtige stonde, in het vroege morgenuur, kwam Hij.

ter wereld. Zijne komst werd, zooals wij weten, aangekondigd door engelengezang van uit den hemel. Niet hoorbaar voor de rijken en grooten der aarde, maar geopenbaard aan herders in het veld, hunne kudde bewakende.

De droeve tijden van thans verbieden ons bijna de woorden te citeeren door de engelen van toen gezongen, en toch hoe grootsch, hoe schoon, en hoe verheven waren die tonen, die daar klonken door het heldere hemelgewelf in dit nachtelijk uur.

„Eere zij God!” Eere aan den Vader. Den Allerhoogste. Hoe heerlijk, grootsch en verheven moet wel de persoonlijkheid zijn van Hem wiens aangezicht ons beloofd is geworden, bij getrouwheid eenmaal te mogen aanschouwen. Steeds is het eerste Zijnen lof te bezingen wat den mond verlaat van alle hemellingen ooit toe de aarde gekomen. Ook zij, — de engelen hier in de velden van Efratha, — hieven hunnen zang aan met dezen toon van lof. Ook zij waren zich bewust dat de Heer, de Vader van allen, de Allerhoogste, alle eer en lof behoort toe te komen.

Daarna het thans zoo gewraakte woord, „Vrede op aarde”. Toch is het doel van God, om door middel van Zijnen Zoon vrede op aarde te scheppen, al hebben tot heden toe de menschen ook niet willen leeren tot welken prijs die vrede op aarde gemakkelijk is te bewerkstelligen.

Schrijver dezès had nog deze week een gesprek met een ongeloofige. „Ik,” — zoo zei hij, „sta nog altijd op een gansch neutraal standpunt. Ik doe niet mee met zoo velen die den godsdienst der „Mormonen” verachten. Neen, daarentegen heb ik door ondervinding geleerd dat het over 't geheel zeer achtenswaardige menschen zijn, maar, niet alleen dat ik mij met hun godsdienst niet zou kunnen vereenigen, ik kan dat met geen enkele vorm van zoogenaamde godsaanbidding. Zie nu rond bijvoorbeeld, de gruwelen der tijden. zijn zij niet het duidelijkst bewijs dat er, of geen God is, dan wel dat Hij niet machtig genoeg is een eind te maken aan datgene wat toch nimmer in de bedoelingen kan hebben gelegen van een liefdevol Vader?”

Ik zweeg een oogenblik, en overdacht de drijfveer dier woorden. Eindelijk vroeg ik: „Zoudt u gewillig zijn uw eigen geneugten op te geven en een leven van opoffering te leiden voor recht en rechtvaardigheid?” Na hem voorts te hebben uitgelegd wat ik daarmede bedoelde, en hem te hebben gewezen op het weinige wat in de wereld gedaan is geworden zich dien vrede der engelen van Bethlehem te waarborgen, antwoordde mijn vriend: „Neen ik zou mij zonder voorbereiding niet bekwaam achten, maar bovenal niet gewillig genoeg de zaken zoo serieus op te nemen, dat ik veel zou willen en kunnen doen voor zoodanig een leven als door u geschilderd, hoewel dat inderdaad een betere toekomst zou scheppen”. Mijn wederantwoord was dat, zoodra de menschen vrijwillig hadden geleerd de weldaden van de schoone aarde aan te wenden tot goede werken des vredes, in plaats van de kostelijke metalen, waarvan de mensch zelve niet in staat is een enkele atoom voort te brengen, aan te wenden tot samenstelling van reuzenkanonnen en verdere verdelgingsmiddelen, deze te herscheppen in werktuigen ten dienste van het vreedzaam werkend intellect, dan alle oorlog, twist en tweedracht eindigen zou, dat dan 's Vaders aangezicht van voor Zijne schepselen alhier zou worden ontsluit, en, ofschoon het reeds eeuwen lang het doel was geweest van den Heer om deze toekomst te voorschijn te brengen, Hij daar tot heden toe in was

belemmerd geworden door den weerspannigen mensch, die niet kennen wilde wat tot zijnen vrede dient. Niet God is de schuld van zonde, ongeloof en onrechtvaardigheid, maar Hij die regeert als constituoneel vorst, dat wil zeggen, die, zich zelve onder de wetten schaart aan Zijne kinderen opgelegd, is gebonden door de wet van vrijen wil, een beginsel waarop de voortgang der eeuwen rust, en niet ter wille van een aantal weerstrevige geesten kan God Zijne beginselen veranderen!

„Vrede op aarde” zal het zijn zoodra de mensch geleerd heeft de voorwaarden te vervullen waarop deze heerlijke toekomst zich kan grondvesten. Ons is evenwel, Gode zij dank, de verzekering gegeven dat eens het menschdom zoo ver zal komen, en pas dan is het dat de derde alinea van der engelen lofzang, in profetischen zin geuit, in vervulling zal komen, dat namelijk „in den menschen een welbehagen” zal zijn.

RECTIFICATIE.

Wij willen onzen jaargang niet sluiten zonder nog eenmaal een kleine rectificatie te hebben aangebracht.

In No. 21, op bladzijde 330, hebben wij gezegd dat iemand bepaald het Melchizedeksche priesterschap zou moeten bezitten om iemand anders de handen op te kunnen leggen. Dat is niet heelemaal juist. Ofschoon de bedoeling ervan voor den schrijver duidelijk genoeg was, om namelijk te zeggen dat tot het verordineeren van hoogere ambten in de Kerk, inderdaad de verordineerder drager moest zijn ook van het hoogere priesterschap, zoo kunnen toch ook lageren in rang dan Ouderling, anderen verordineeren tot denzelfden rang als zij bezitten, met inbegrip natuurlijk van rangen die nog weer lager staan dan door den verordineerder gedragen wordt. (Zie Leer en Verb. 20: 48.)

INHOUD:

De Opstanding.	Blz. 369	Aan de inteekenaren op
Van over den Oceaan	„ 374	„De Ster” in Ogden en
Conf.-Aankondiging	„ 376	omstreken
No. 24 van 1915.	„ 377	Blz. 381
		Kerstfeest.
		„ 382
		Rectificatie
		„ 384

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.